

Leányvári Újság

TOMPA MIHÁLY
FARSANGBAN (1848)

Mint a szélvész, repül a szánka Az öreg úr otthon köhécsel,
A csillogó fehér havon; És bodza-herbatét iszik,
Virgonc ifjakkal ülve rajta Mig vígadozni a menyecskét
Sok szép menyecske s hajadon. Rég jól ösmert karok viszik;
Farsangol a világ! kinek nincs: És amivel vigasztalásul
Feleséget keresni jő; Férjéhez tér a *drága nő*:
Mellőle megszökik, kinek van... Hosszú árjegyzék... kurta hűség...
Oh boldog farsangi idő...! Oh boldog farsangi idő!

Csapongó kedv a táncteremben! Oltár elé állítja végre
Hol a kedélyes nősereg Az ifju, szíve kedvesét:
Egymás arcát, mezét, családját És véle, a várt százezernek,
Ajk-pittyevetve szólja meg; Megkapja majd kilencedét.
Hol annyi drága rizspor elfogy... Nagy kastélyt képzelsz a menyecske...
És sok mámorban pihegő S imé: szerényen tűn elő
Leány a másvilágra táncol... A kis bogárhátú öreg ház...
Oh boldog farsangi idő! Oh boldog farsangi idő!

Mint a szélvész, repül a szánka
S e mindenféle tarkaság
Engem harsány kacajra indít:
Igy szép az élet... a világ...!
Most korholó, hideg vagyok, - majd
Vig pajtás, hűtlen szerető;
Igy bolonditjuk benned egymást,
Oh boldog farsangi idő!

FÉLÉVES MÉRLEG Beszélgetés Hanzelik Gábor polgármesterrel

A 2011. július 24-i időközi önkormányzati választáson a falu lakóinak bizalmából Hanzelik Gábor lett az új polgármester. Nem tudatosan terveztük, de úgy alakult, hogy egy nap híján éppen fél év múlva, 2012. január 23-án beszélgettem vele a Körjegyzői Hivatalban lévő irodájában.

Kedves Gábor, a köznapai életben tegeződünk, ezért ha nem veszed rossz néven, az újság hasábjain sem foglak „polgármester urazni”.

Nemhogy nem veszem rossz néven, sőt, szeretném, ha az emberek éreznék: változott ugyan a munkám, változott a szerepem a falu életében, de ugyanaz a Hanzelik Gábor maradtam, aki eddig voltam!

Változásban volt, van és úgy sejtem, lesz is részünk még bőven! De menjünk sorjában. Úgy hallottam, az egyik apró, de mégis szimbolikusan nagy jelentőségű változás az volt, hogy első hivatali napodon létrehozta a leányvári polgármester e-maíl címét.

Igen, ez a lépés szimbolizálja azt a nagy változást, ami a polgármester, a hivatal és a testület együttműködésében az elmúlt hónapokban lezajlott. Jobb későn, mint soha. Mert bizony nagyon időszerű volt már ez a váltás. Csaknem fél évig a laptopom segítségével dolgoztam a hivatalban, de most már végre van saját számítógépem is. A körjegyzőség összes alkalmazottja is megfelelő színvonalú gépen tud már dolgozni. Ez nem úri mulatság, hanem létszükséglet a mai világban. És ami a legfontosabb: a technika használata nem öncélú formáság. Ma már a testületi és bizottsági ülések előtt a képviselők könnyen és időben megkaphatnak minden előterjesztést. Így joggal várhatom el, hogy áttanulmányozzák azokat és felkészül-

ten jöjjenek az ülésekre. Ez a felkészültség a feltétele az érdemi munkának, a felelős döntéseknek. Ugyancsak nem formális, hanem elvi kérdés, hogy a falu lakói a januártól megújult honlapon tájékoztatást kaphassanak az önkormányzat munkájáról. Aki figyel, az észrevehette, hogy felkerültek a honlapra a 2009 óta hiányzó testületi ülési jegyzőkönyvek. Az összes hatályos rendelet feltöltése is hamarosan elkészül. Ha pótoltuk a hiányosságokat, akkor már „csak” az a dolgunk, hogy ezen túl folyamatosan és időben nyilvánosságra hozzunk minden közérdekű hírt, dokumentumot.

A nyilvánosság témájához tartozik az is, hogy a testületi üléseknek ne csak a jegyzőkönyve legyen olvasható a honlapon, hanem videó felvételen is bárki megtekinthesse, ahogy ígérted.

Igen, ennek a technikai feltétele most februártól már biztosítva van. Végso soron persze az a legegyszerűbb, ha az érdeklődő polgár eljön a nyílt testületi ülésekre.

Gábor, mielőtt áttérünk a falut érintő kérdésekre, beszéljünk a Te juttatásaidról, hiszen törvény szerint a polgármester tiszteletdíja és költségterítése közérdekű adat, tehát a nyilvánosságra is tartozik. Nemrég kerültek fel a honlapra többek között azoknak a testületi üléseknek a jegyzőkönyvei is, amelyeken a tiszteletdíjadat tárgyalták. Beiktatásod napján, augusztus 3-án a testület 3:3 arányú szavazása miatt nem született döntés a tiszteletdíjadról.

Ezt a témát én már magamban lezártam, nem is szeretek róla beszélni. Én egy kicsit más szempontból nézek erre a kérdésre. Ami számomra fontos, hogy mind a főállású, mind a társadalmi megbízatású polgármester

ugyanazt a munkát köteles elvégezni, semmilyen könnyebbség nem jelentkezik a társadalmi megbízatású polgármester esetén. Nem szeretném azonban megkerülni a kérdést. A jelenleg hatályos 1994. évi LXIV. törvény szerint a polgármester illetményének megállapításánál az ún. közalkalmazotti alapilletményt veszik alapul. A mi falunk lélekszáma szerint a főállású polgármester ennek az alapnak 8,5-11-szeresét kaphatja, Tóth Jánosnál 9-szeres volt a szorzó. A társadalmi megbízatású polgármester csak tiszteletdíjat kap, ennek a szorzója 4,5 – 6,5 között változhat, és a költségtérítést leszámítva semmilyen egyéb juttatást nem kap. Én a választások előtt jeleztem, hogy társadalmi megbízatásban kívánok dolgozni, ami a falunak évi 2,5 millió forint megtakarítást jelent (amennyiben 6,5-es szorzóval számolunk).

Ki állapítja meg a szorzót?

A fenti törvény szerint a szorzót, vagyis a tényleges tiszteletdíjat, valamint költségtérítést is a képviselő testület határozza meg. Az én esetemben a testület 2011-re 5,5-ös, 2012-re 6,5-ös szorzót hagyott jóvá. A testület ezt a határozatot csak szeptember 27-én hozta meg, ami azt jelentette, hogy megválasztásomtól számítva csaknem 3 hónapig – határozat hiányában – egyetlen fillért sem kaptam a falutól, még a költségeimre sem. De érvényesült a törvényesség, és természetesen a jövőben is ez lesz a gyakorlat. A testület döntése nélkül nem lehet pénzt kifizetni semmilyen célra. Itt szeretném leszögezni, hogy minden képviselővel együttműködésre törekszem, ezt a megválasztott bizottsági elnökök és az alpolgármester személye is igazolja. A témához kapcsolódóan az érdeklődők figyelmébe ajánlom a testületi ülések jegyzőkönyveinek áttanulmányozását.

Köszönöm részletes válaszodat. Következő témánk a kultúrház felújítása. Úgy kezdő-

dött, hogy 2008. július 16-án az akkori testület döntésével támogatta a pályázaton való indulást (lásd Leányvári Újság 2008/aug.-szept. száma). A használatbavételi engedély dátuma pedig 2012. január 4. Azt hiszem, nagy szükség van arra, hogy még egyszer utoljára elmeséljük, mi minden történt e két időpont között és ezzel lezárjuk ezt a történetet.

Magyarország 2004-ben lett az EU tagja. Azóta ez volt az első és egyetlen uniós finanszírozású pályázatunk. A kultúrház felújítására és eszközfejlesztésre pályáztunk. Valamilyen máig rejtélyes okból egy papír elkeveredett, és 2010 tavaszán csak a felújításra kaptuk meg a támogatást. Fellebbezést kellett beadnunk, és végül csak 2011. áprilisban kaptuk meg mindkét célra a támogató határozatot. Hangsúlyozom, hogy csak határozatot, nem pénzt! Tudvalevő ugyanis, hogy a pályázaton való nyereség azt jelenti, hogy gyakorlatilag a teljes beruházást az utolsó fillérig ki kell fizetnünk és utólag kapjuk meg az elnyert pénzt. Miből tudunk fizetni addig is? Természetesen hitelből. A pályázaton nyert összeg jó esetben is csak 2012 májusában fog befolyjni a falu kasszájába. Csak akkor zárhatjuk le majd a történetet!

Sok kérdés merült fel a falu lakóiban: Miért pont Hanzelik Gábor tervei szerint zajlott a felújítás? Miért pont a GÁZINVEST végezte a beruházást? Miért húzódott ilyen sokáig az átadás? Az épület belsejében miért nem végeztek el több felújítást?

A tervezésre és műszaki ellenőrzésre három ajánlatot kért az akkori képviselő-testület. Három pályázat érkezett: 900eFt, 1.500eFt és 2.800eFt + ÁFA árajánlattal. A 900 ezres volt műszaki ellenőr barátom és az én cégem közös ajánlata (műszaki ellenőrzés és tartószerkezeti tervezés 350+100 ezer

Ft+Áfa, illetve engedélyezési és kiviteli tervdokumentáció összesen 450eFt+ÁFA értékben). Ez a tervezői díj egyébként még éppen belefért a pályázat keretében erre a célra elszámolható költségekbe, így tulajdonképpen a falunak a pályázati támogatáson túl egyetlen fillért sem kellett hozzátenni. Ami a beruházó céget illeti, előljáróban hadd szögezzem le, hogy 15 éves szakmai pályafutásom alatt ilyen rossz vállalkozóval még nem találkoztam. A GÁZINVEST a 2010-es nyílt közbeszerzési pályázatunkra jelentkezett. Ezt a közbeszerzést a beérkező ajánlatok túl magas vállalási ára miatt a képviselő-testület érvénytelenítette. Külön csavar a történetben, hogy időközben a fellebbezésünk következményeként még az első pályázati támogató határozatot is visszavonta a kiíró, így 2010 őszén csak saját kontónkra kezdeztünk volna bele a felújításba. Mire 2011-ben meg kellett ismételni a közbeszerzést, addigra változtak a szabályok, és így nem nyílt, hanem meghívásos eljárást folytattunk. Az akkori képviselő-testület úgy gondolta, hogy erre illik meghívni a tavalyi résztvevőket is. Az udvarias meghívás eredményeként a kilenc leányvári pályázó mellett a GÁZINVEST is indult és nyert, mivel a második helyezett Valemix Kft-nél közel 3 millióval kevesebért tudta vállalni a feladatot. Az előre rögzített pályázati kiírás szerint kötelező volt a GÁZINVEST-tel szerződni. Még elődöm kötötte meg ezt a szerződést július 11-én. A munkálatok 2011. július 13-án elkezdődtek, és a gondok láttán már augusztusban felmerült bennem a szerződésbontás kérdése. A kivitelező augusztus elején közel 5 milliós pótlólagos igényt jelentett be és a kivitelezés leállításával fenyegetőzött (épp az új képviselő-testület alakuló ülése előtti órákban is feszült hangulatú tárgyalást folytattunk a kivitelezővel). A szerződésbontás azonban olyan kusza jogi helyzetet eredményezett volna – kicsúsztunk volna a pályáza-

ti határidőből a munka befejezésével, bizonytalan ideig használhatatlanná vált volna az épület – hogy az önkormányzat ügyvédjével, a pályázati céget vezetőjével és a műszaki ellenőrrel való egyeztetés után nem mertem megkockáztatni, hogy akár a teljes pályázati támogatást elbukjuk. Maradt a „kevésbé” göröngyös út, abból kellett „főzőnő”, ami adott volt. A lehetőségek keretein belül igyekeztem mindent megtenni azért, hogy megfelelő minőségű munkát vegyek át, ezért bontattam vissza többször is bizonyos részeket, illetve egy ízben le is állítottam az építkezést pár napra. A pályázati elszámolási határidő azonban a befejezésnél is sürgetett, ezért maradtak kisebb hiányosságok, amelyeket a garanciális időn belül a vállalkozó még köteles kijavítani.

Hogyan összegeznéd a tanulságokat?

A falu lakói számára fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy minden buktató és kényelmetlenség ellenére is ez egy sikertörténet, mert a pályázati támogatás nélkül még hosszú évekig esélyünk sem lett volna a kultúrház felújítására. Ne azon szomorkodjunk, hogy a belső nyílászárókat nem tudtuk kicserélni, hogy a faburkolatok renoválására sem jutott pénz, vagy a ház környéke sem lett tökéletes, hanem örüljünk annak, amit megvalósíthattunk! Ha sikeresen zárjuk a pályázatot, akkor még 6,5 millió forint működési támogatást is kap a kultúrház a követ-

kező három évre! A magam és a mindenkori polgármester számára pedig az a tanulság, hogy ha egy mód van rá, akkor helyi, de legalábbis jól ismert vállalkozóval kell dolgoztatni.

Mikor lesz az átadó ünnepség?

Pontos dátumot még nem tudok mondani. Az biztos, hogy 2012. február elején fogják tárgyalni a képviselők azt a javaslatot, hogy a kultúrház felvegye Farkas Jánosnak, Leányvár díszpolgárának, az egyik utolsó néptanítónak a nevét. Tervem szerint az ünnepségen avatnánk fel azt a kultúrház falán elhelyezendő táblát is, amely a leányvári bányászoknak állít emléket. Régi adósságunknak tennénk ezzel eleget. Méltó helyre kerülne az emléktábla, hiszen maga a kultúrház – régi nevén Munkásotthon – a leányvári bányászok adakozásának, kétkezi munkájának köszönhetően épült fel 1931-32-ben. (Lásd Szakmár János cikkét ugyanebben a számban!)

Reméljük, hogy a leányváriak szép számban fognak részt venni ezen az ünnepi eseményen, amelynek időpontjáról a körjegyzőség hirdetőtábláján, a falu honlapján és itt az újságban is értesülhetnek majd.

Kedves Gábor, az előző lapszámban megígértük az olvasóknak, hogy riportunkban tájékoztatást adsz a falu költségvetési helyzetéről is. Tudom, hogy órákat lehetne erről beszélni, mégis kérlek, hogy röviden foglalj össze: honnan indultunk, hol tartunk, hova szeretnénk eljutni?

Vissza kell mennünk a múltba 2007-ig. Ekkor indult a Kálvária-dombi beruházás, amelyet kezdettől fogva támogattam. A kezdeti sikeres telekeladások biztosították a közmű- és utépítésre felvett hitel biztonságos törlesztését. Ezzel párhuzamosan 2009 óta már minden évet működési hiánnyal zárt

a falu. Nyilván a válság miatt csökkent az érdeklődés a telkek iránt, de nem csak ez volt a baj. Fegyelmetesebb gazdálkodással sok apró és nagyobb, fölösleges kiadást megspórolhattunk volna. Két másik hitelünk is van: az egyikről már beszéltünk, ez biztosította a kultúrház felújítását, és remélhetőleg májusban, mikor megjön a pályázati pénz, ezt a hitelt lezárhatjuk. A másik, hétmillió forintos hitelt 2010-ben vettük fel az új óvodai csoportszoba kialakításához.

Most kissé csodálkozom! Többször hallottam arról, hogy milyen sokan dolgoztak önként az óvodában, de az kevésbé volt benn a köztudatban, hogy ez a beruházás is hitelből zajlott. Úgy tudom, hogy a szakmunkákat helyi vállalkozók végezték.

Igen, 8 millió forint alatti beruházásnál nem kell közbeszerzési pályázatot kiírni, így kézenfekvő volt, hogy helyiekkel dolgoztunk. Fontosnak tartottuk az óvoda bővítését, mert ettől is azt reméljük, hogy szívesebben költöznek be új családok a faluba. Nos, visszatérve a hitelekre, a két kisebbnek a törlesztésével megbirkózunk, de a Kálvária-dombi fejlesztésre felvett hitel komoly gondot jelent. Az utolsó negyedévben esedékes törlesztést már a likvid hitelből sem tudtuk kifizetni. Mint már többször elmondtam a nyilvánosság előtt: a falu sorsa azon múlik, hogy sikerül-e telket eladnia az önkormányzatnak.

Van-e jelzálog bejegyezve önkormányzati telkekre?

Nincs! A Kálvária-dombi hitelnek nincs ingatlanfedezete, a fedezet az önkormányzat bevétele.

Felmerül a kérdés: siránkozunk azon, hogy a szépen indult fejlesztés ilyen kátyúba vitte a költségvetést? Jobb lett volna bele sem kezdeni?

Semmiképp nem osztom ezt a véleményt. Egy ilyen méretű falu csak akkor tud fejlődni, ha az ingatlanából bevételhez jut, lélekszáma gyarapszik. Célunk az, hogy tovább növekedjen a falu népessége és erre minden nehézség ellenére jó esélyünk van. Meg kell találnunk a vevőt, vevőket vagy nagybefektetőt a probléma megoldására.

Úgy legyen! Képzeljük el azt az ideális esetet, hogy nem nyomaszt minket már ez a nagy adósság! Milyen terveink lehetnek erre az időre? Ezt már csak azért is kérdezem, mert úgy gondolom, hogy a legszűkösebb, legkilátástalanabb helyzetben is kell, hogy egy falu közössége lásson maga előtt valamilyen perspektívát.

Az ideális eset tulajdonképpen a normál üzemmódot jelentené. Világra szóló nagy terveink akkor se lehetnének, de végre tudnánk arra költeni, hogy az óvoda, az iskola és az önkormányzat normális színvonalon működjön, továbbá például leaszfaltozhatnánk a Várdomb utcát és legalább egyik oldalon járdát építhetnénk az Erzsébet utcán és a Bécsi úton. Jó lenne, ha elkészülne a faluközösség gyülekező-pihenő helye a Kálvária-dombon! Azt már nem is merem említeni, hogy kialakíthatnánk egy sportpályát a 10-es út és a patak közötti területen.

Gábor, tudjuk jól, hogy a falu önkormányzatának minden lépését olyan törvények irányítják, amelyek épp a múlt év végén alakultak át. Ha sikerül is megoldani a pénzügyi problémákat, akkor sem az álmódosítások kora jön, hanem újabb kihívás áll előttünk: most kell csak igazán megtanulnunk gúzsba kötve táncolni. Túloznék ezzel a megfogalmazással?

Cseppet sem. Az új önkormányzati törvény és a nemzeti vagyronról szóló törvény

alapvetően meg fogja kötni az önkormányzatok kezét. Csak a saját bevétel feléig lehet majd eladósodni, 10 millió forint feletti kölcsönhöz a kormány engedélye kell, nem tervezhető a költségvetésbe működési hiány. Az államtól kapott teljes bevétel feladataalapú lesz, ami azt jelenti, hogy minden fillér mellett ott lesz a feladat, hogy mire költhetjük, ha nem arra költjük, akkor elesünk a bevételtől. Az még nem világos, hogy a helyi bevételekkel milyen szabályok szerint gazdálkodhatunk majd. Döntő változás az is a falu életében, hogy az iskola fenntartója 2013. január 1-től az állam lesz. Milyen következményekkel? Arról most ne találgassunk.

A közelmúlt eseményeit áttekintve és a jövőbe pillantva remélem, hogy a leányváriak még jobban megértik, amit már az újévi köszöntőben is írtam: szinte csak egymásra számíthatunk. Szerencsére falunkban hagyománya és élő gyakorlata is van az összefogásnak, önkéntességnek. Legfrissebb példa erre a honlap és a képűség megűjűtása, vagy a kultűrotthon felűjűtása közben és után végzett sok-sok munka. Egyetlen ember, a polgármester még egy ilyen kicsi faluban sem tud csodát tenni. Szeretnék elsősorban a képviselők, és mellettűk természetesen az intézményvezetők, a kisebbségi önkormányzat, az egyesűletek és minden leányvári polgár kezdeműyezéseire, ötleteire és segítségére támaszkodni.

Kedves Gábor, a leányváriak nevében köszönöm a beszélgetést és a falu javára végzett munkádban, céljaid elérésében sok sikert kívánok!

*A riportot készítette
2012. január 23-án
Sándori Klára*

EMLÉKEZÉS A LEÁNYVÁRI MUNKÁSOTTHON ÖNMŰVELŐ ÉS ÖNSEGÉLYEZŐ EGYESÜLET 15 ÉVES MUNKÁJÁRA Gondolatok a Művelődési Otthon 2011. évi felújítása alkalmából.

2012 januárjában több mint 3 hónapos késedelemmel végre elkészültek kultúrotthonunk felújítási munkálatai. A kivitelezési munkák több szakmai hiányossága, a pályázati támogatások megítélésének és felhasználásának lemerevedett gyakorlata, kiegészülve a bürokratikus hatósági engedélyezési procedúrával, együttesen hozzájárultak ahhoz, hogy a felújítási munkák elkészültéhez közel azonos időre volt szükség, mint az épület 1931-32-ben történő tervezéséhez és kivitelezéséhez.

2012 januárjában Dorog város jegyzője megadta a „Leányvár Integrált Községi és Szolgáltató Tér felújítása és átalakítása” használatbavételi engedélyét. Az év kezdetétől országunk neve Magyarországra rövidült, az egykori „munkásotthon” pedig „Integrált Községi és Szolgáltató Térré” nőtt ki magát. Bízható csak az lehet, hogy a népi leleményesség felülírja majd a névadók fantáziáját. Így volt ez akkor is, amikor a „munkásotthonból” egyszerűen csak „muki” lett.

A felújítás elkészülte alkalom arra is, hogy felelevenítsük az egykori munkásotthonok művelődésszociológiai motivációit, megépítését és az önművelő egyesületeik sokrétű, tartalmas tevékenységét.

A leányvári munkásotthon megépítése a bányászság községünk életében betöltött szerepével kapcsolatos. A múlt század 20-as, 30-as éveinek Bethleni konszolidációja a háború utáni trianoni Magyarország lassú ébredésének időszaka. A háborút lezáró „békediktátum” felborította országunk belső rendjét, és nem volt hatékony erő a belső társadalmi béke biztosításához. Klebelsberg Kúnó, a sikeres miniszter 1922. évi székfog-

lalójában fogalmazta: „*A magyar hazát ma elsősorban nem a kard, hanem a kultúra tarthatja meg, és teheti naggyá.*”

1923-ban a Szent István napi nagymise után került sor a dorogi munkásotthon (a mai József Attila Művelődési Otthon) ünnepélyes alapkövetételére. Az üvegburokban elhelyezett alapító emlékirat világosan fogalmaz: *A világháborút követő gazdasági bajok nemcsak vagyoniilag tették tönkre az emberek nagy részét Európa-szerte, de kártékonyan hatottak gondolkodásmódjukra, és egész erkölcsi felfogásukra. A lelkiismeretesség, amellyel azelőtt kötelességüket végezték, mintha kiveszőben volna, viszont az élvezetek hajhászása, különösen az alkoholfogyasztás egyenesen ijesztő méreteket ölt. A vezető embereknek alig lehet fontosabb feladatuk, minthogy a szomorú kilengéseket megszüntessék, a hibás gondolkodást helyes irányba tereljék, ezzel az anyagi jólétet emeljék, és így közvetve elősegítsék Magyarország feltámadását. Ez a belátás indította arra a bánya vezetőségét, hogy a munkások számára otthont építsen, ahol tanulságos előadások tartásával, tisztességes szórakozások rendezésével segítségükre akar lenni, hogy elérjék azt, ami mint ideál mindnyájunk előtt lebeg: az anyagi gondoktól mentes, keresztény módon élő, megelégedett embert.*¹

Később Dr. Hóka Imre, a dorogi bánya-templom lelkésze így fogalmaz: *A magyar bányamunkás nem lehet bitang prédája semmiféle forradalmi, vagy kommunista eszméknek.*²

1. Budainé Mosonyi Klára: Dorogról a Dorogiaknak
2. Dorogi Füzetek

Schmidt Sándor, a művelt és nagyfokú szociális érzékkel bíró dorogi bányagazgató érti az idők szavát. Célja volt az egész bányásztársadalom nevelése, megértő egységbe tömörítése, lelki életének kiegészítése. A munkásságot ki kell ragadni a nemzetközi és vallástalan szervezetekből.³

Az általánosságok szintjén megfogalmazott célokat határozott cselekvés követte. Sorra épülnek Dorog és környező bányász településeinek fontos intézményei, alakulnak a bányászok szervezetei. Bányászlakások, bányakórház, sportpályák, úszómedencék, patika, iskolák, óvodák, levante otthonok, hősi emlékművek, kálváriák, kápolnák, templomok és a bányászok grandiózus dorogi szénoltára – mind-mind igazolják a határozott szándékok megvalósítását.

A jelentős településfejlesztő beruházások mellett Schmidt Sándor életre hívta a Munkásotthon Önszegélyző és Önművelő Egyesületet. Az egyesület kezdeti gyérszámú tagságát látva az egész bányász tisztikart mozgósította, és falujáró munkájuk révén a 600-800 fős tagság után, szinte a 3500 fős teljes bányamunkásság az egyesület tagja lett.

A központi dorogi munkásotthon építését követte a bányásztelepülések fiókotthonainak építése. 1936-ra gyakorlatilag minden Dorog környéki bányásztelepülésnek lett munkásotthona. A 13 fiókmunkásotthon közül 1931-32-ben egyszerre folyt a leányvári és a dági épület kivitelezése, amely adalék a munkák dinamikus lendületéhez.

Schmidt bányagazgató igényes munkájához a legjobb szakembereket gyűjtötte maga köré. Közéjük tartozott Rausch Ferenc bányamérnök is, aki leányvári lakásáról járt munkahelyére. A dorogi munkásotthon ala-

pító emlékiratának hat aláírója között az ő nevét is megtaláljuk. A „Mi Náni nénink”, Engler Györgyné, született Heintz Anna a Rausch családnál szolgált Leányváron.

A dorogi szénbányák széles látókörű, nagy munkabírású, igényes főépítésze Gáthy Zoltán volt.⁴ A mérnök úr 1923-ban Budapestről került Dorogra, és első nagysikerű munkája után (Bányakaszinó) olyan megrendelés-halmaz várta, hogy még 18 évig Dorogon és környékén alkotott. Az aranyokleveles építésmérnök volt a leányvári munkásotthon tervezője és az ő irányításával folyt a kivitelezés munkája. Önarcképének ceruzarajzát 36 éves korában készítette.

Mozgalmas élete, alkotásainak változatosága, sokrétűsége és szakmai színvonala tiszteletet érdemel. Szenvedélye volt az utazás, festés, rajzolás. Mikor Firenzében meglátta Michelangelo híres Dávid-szobrát, azt írja „végig futott hátamon az elragadtatás borzongása”.

Több grandiózus alkotása mellett arra is volt ideje, hogy baráti, ismerősi körében kisebb emlékhelyek terveit, rajzait rögtönözze. Esztergomi diákveim szigeti sétáinak pihenőhelye volt a nagy-Duna-parti Palkovics pad, amely Gáthy úr apróságai közé tartozik. Szenkviczi Palkovics László alispán úr kedvenc kőpadjára rávéssette kedves ismerősé-

3. Schmidt Sándor: Az Esztergomi Szénmedence bányászatának ismertetése.

4. Dorogi Füzetek 8.

nek szép strófáját: „Gyönyörködöm a le-nyugvó Napban/ Felkeresem magányos pa-dom/ Távol itt a kisvárosi zajtól/ Újra derül fáradt homlokom.” Napjainkra a párkányi Duna-hídra vezető autóúttól 20 méterre lévő Palkovics padnál a „kisvárosi zaj” szinte állandó jellegűvé vált.

Minden év májusában a leányváriak is el-zarándokoltak Péliföld- Szentkeresztre és ott processzióval végigjárták a keresztutat. A falusi kőfaragók készítette stációk tervei is a mérnök úr sokoldalúságát igazolják.

A szépség megszállottja a dorogi szénbá-nyák legjelentősebb ipari építményi tervei-nek elkészítésében is jeleskedett. Schmidt Sándor korszakos jelentőségű bányavíztele-nítési programjának, esetenként 300 köbmé-ter betonigényű ún. „vízdugóinak” a tárnák mélyében történő kivitelezése, drótkötél-pá-lya, mozdony szín, karbidgyár, annavölgyi szövő műhely tervezési és kivitelezési mun-káit készíti és irányítja.

A híres dorogi szénoltár monumentális munkálatai is nevéhez fűződnek.⁵ A bánya-igazgató csak annyit kért tőle, hogy „Zoli-kám, csinálj valami nagyon szépet, amit megemleget majd a sok idegen főpap”. Fél év alatt elkészült a 20 m magas és 40 méter széles grandiózus oltár, ahol a „bányászok primása”, Serédi Jusztinián a lengyel és bel-ga primások társaságában tartotta az avató eucharisztikus szentmisét, amelyet a magyar rádió egyenes adásában közvetített. A vezető lapok címdalaikon tudósítottak a látványá-ban is rendhagyó ünnepségről.

Gáthy főmérnök úr építési részlege 500-600 építőmunkással és korszerű eszközökkel végezte munkáját. Dorogon és környékén több mint 200 alkotását tartjuk számon.

A háború neki is a legszörnyűbbet jelen-tette. Budapest ostromának utolsó napjaiban halt hősi halált élete virágjában lévő szeretett fia, gellérthegy-i villáját pedig a felszabadí-tók felrobbantották. A teljes összeomlás elől a munkába menekült. Beremend, Várpalota, Mosonmagyaróvár után a váci cementgyári beruházás „legfőbb felelőse” volt. 1971-ben hunyt el Budapesten. Emlékét Dorogon ut-canév őrzi.

Gáthy László tervező munkája révén tér-jünk vissza a leányvári munkásotthonhoz. A munkásotthon helyén egykor idős Herháger József leányvári kovácsmester műhelye és háza állt, amelyet a szénbányák megvásárol-tak tőle. Házunk (Erzsébet u. 2.) építésekor, az alapok kiásása során faszén és hamu ma-radványait és elhasználódott konyhai edé-nyeket találtunk a telekhatár vonala mellett, 1,5 méteres mélységben. Az építkezéskor segítkező idősebb rokonaink megerősítették a kovácsműhely egykori létezését. Herháger mester az eladott műhely és ház árából a Bé-csi út másik oldalán vásárolt telken új házat és műhelyt épített (ma Bécsi út 103.).

Pick József dorogi helytörténeti gyűjte-ményéből került az esztergomi megyei levél-tárba az „Önsegélyező Egylet Leányvári Székházának” tervrajz gyűjteménye. A 164/5 számú, kissé elnyűtt pausz rajzon a „házi példány” megjelölést olvashatjuk. A pecsét szövege: „Salgó-Tarjáni Kőszénbánya RT Dorogi Bányagazgatóság Építési Osztálya”. A terv részletei a méretjelzésű alap-, hom-lokzati- és metszeti rajzokat tartalmazzák. A terv 1932-ben készült Dorogon.

A tervcsomag további 8 tervrajzot tartal-maz, úgy mint alapkitűzési rajz, a „munkás-otthon” betűterve, 3 db később készült szín-házépítési terv, színpadajtó terv, asztalos munka megrendelési rajz, valamint a kerítés rajzai. A „munkásotthon” betűinek mérete és

5. Dorogi Füzetek 32.

színe a fiókotthonokon egységes volt. Az összesen 77,4 méter hosszúságú kerítésszakaszkok 1,5 m magasságú oszlopokkal és íves tetejű fémbetétekkel épültek meg.

A színpad, az öltözők és az alattuk lévő pince rajzai csak 1935-ben készültek. Az utólag épített 7,7 x 5,7 méteres színpad jobb és bal oldalán még 2 x 5 db paraván tervei is láthatóak. Ekkor készült a két öltöző a színpadra nyíló folyosóval és a pince. Feltételezhető, hogy a pinceépítésből származó földdel töltötték a színpad emeltebb szintjét.

A kesztölci, dági és leányvári munkásotthonok azonos külső megjelenése és belső részletei is igazolják, hogy a tervek és a kivitelezés azonos műhely szakember gárdájának igényes munkája volt, de egyben adalék a tipizálásból eredő kisebb tervezési és kivitelezési költségekhez is.

A dorogi szénbányák iratanyaga a Magyar Országos Levéltárba került, ahol a zömmel gazdasági vonatkozású iratok mellett csak a „Munkásotthon Önszolgálata és Önművelő Egyesület Alapszabály” mintájára találtam.⁶ Az 51 paragrafusból álló, 16 oldalas alapszabály egy-két fontosabb részlete érdemel kiemelt figyelmet.

Az egyesület céljaként a munkások egészségét, emberszeretetét, művelődését, a hazafias érzés ápolását, a nemes szórakozások gyakorlását hangsúlyozza. A politikai és felekezeti kérdések határozott tilalmát még a szakszervezeti tevékenységre is kiterjeszti. A meghatározott célok érdekében a munkások beteg tagjait segíti, az egyesületi tagok számára tanfolyamokat, ismeretterjesztő előadásokat szervez, ünnepélyeket tart, könyvtárakat alapít, saját épületeket biztosít, tagjainak segélyeket nyújt. A tagdíjából és ado-

mányokból különböző fajta segélyalapokat képez, amellyel tagjait támogatja.

Disz-, pártoló- és rendes tagokat különböztet meg. Kiváló munkások lehetnek az egyesületek védnökei. Ismerteti a tagsági jogokat és feltételeket. Részletesen szabályozza a tagdíjfizetés módját és mértékét. A heti fizetésből került befizetésre a tagdíj. Az 5-10 pengős heti fizetéstől a 95-100 pengős heti fizetésig, a változóan megállapított tagdíjak mértéke 19 fillér és 2,44 pengő között szóródott. (19 kategóriát sorol.)

3 hónapos tagdíjhátralék esetén a tagsági viszony törölhető. Kizárható a tag az egyesületből akkor is, ha cselekménye a jó erkölcsbe ütközik, ha „haza- és vallásellenes gyűlésen vesz részt, tüntetni megy, vagy az egyesület tagjai között titkos propagandát űz”. A választmány kizáró határozata után a tagnak az egyesülettel szemben követelése nem lehet. Ha a tag „más vállalat szolgálatába lép, tagsága megszűnik.” Tagdíj visszafizetés nem kérhető.

Az alapszabály a továbbiakban kitér a közgyűlés, a központi választmány, a számvizsgáló bizottság, a tisztikar és a küldöttek szerepére. A tisztikar és a küldöttek mandátuma 3 évre szól. Az alapszabály a segélyek fajtáját és mértékét is meghatározza. Elhalálozáskor a tag és a feleség esetén 150 pengő, a családtagok esetén, négy korcsoport szerint tagolva, 20-80 pengő temetkezési segély került kifizetésre. Az egyesületi tagok gyermekeinek születésekor a család 60 pengő szülési segélyben részesült, amelyet nem egyszerre, hanem 10 hétig, hetente 6 pengős részletekben fizetett ki az egyesület.

E különös segélyezési mód inkább a család, mintsem az egyesület érdekében kerülhetett ily módon szabályozásra.

6. MOL dosszié szám 560, Z 222

Az alakuló ülés dokumentációját a Magyar Királyi Belügyminisztériumhoz kellett jóváhagyás céljából felterjeszteni. „A jóváhagyott alapszabály minden egyesületi tagnak megküldetik” – fogalmazza az utolsó paragrafus.

Az egyesületi tagság előnyeit meghaladón a hűséges bányászok országos szinten is példaértékű juttatásként, örök tulajdonul kertes házat kaptak a szénbányától. A 30 éves szolgálattal bíró altisztek és bányászok nyugdíjba vonulásukkor kapták meg a szép Chorin-telepi házakat. (Chorin Ferenc felsőházi tag, bánya RT elnök után a telep elterjedt neve.)

Akinek már volt háza és teljesítette az ajándékozás feltételét, 5.000 pengő pénzjutalmat kapott. A 8 gyermekes Mayer György, a 4 gyermekes Bartl György és a 4 gyermekes id. Weiszenburger Bálint leányvári bányászok is megkapták az 5.000 pengős hűségpénzt. Mayer György e pénzből építette a ma is jó állagú Erzsébet u. 45. sz. alatti házat. Bart György 4 fiát segítette a pénzből, felesége pedig továbbra is örömmel végezte községünkben a bábaasszonyi munkáját. Idős Weiszenburger Bálint a hűség jutalomból két szép lovat és új kocsit vásárolt, hogy nyugdíjas éveiben is legyen foglalatossága, mert munka nélkül nem érezte teljesnek életét.

A leányvári fiókegyesületnek 1939-ben 220 tagja volt. A 13 fiókegyesület és a dorogi központi egyesület 1929-1939. évi időszakáról egy gyűjteményes, füzetszerű kiadvány készült.⁷ E kiadványban találjuk a 3 évenkénti közgyűlésekről készült rövid ismertetőket a fiókegyesületek – köztük a leányvári egyesület – munkájáról.

7. A Dorogi Munkásotthon Önművelő és Önszegélyző Egyesület 10 éve

Leányvár 1937. évi egyesületi életéről a következőt olvashatjuk: *A beszámoló megemlékezik arról, hogy milyen látogatottak voltak a kultúrelőadások, éppen olyan feltűnő a férfi tagok elmaradása a nagybőjti előadásokról, holott egyébként például Szent István napján kivétel nélkül minden tagja részt vett a szent gyónás és áldozásban.*

1938-ban, a háború kitörése előtti évben így írnak: *Az Otthon óvja tagjait a pángermán agitációktól, és hűséges hazafiságra hívja fel őket. Örömmel emeli ki a szentáldozások résztvevőinek nagy számát. Külön szép esemény volt a hősök emlékművének leleplezése, melynek létesítéséhez az Otthon 100 pengővel járult [hozzá]. Meleg szavakkal búcsúzik el az Otthon Dr. Dauer József lelkészétől, akit a főpásztor Budapestre helyezett át. Segélyekre 650 pengőt fordított karácsonyi felruházás végett. Ajánlja a bányászruha terjesztését.*

1939-ben, a tisztújítás évében két mondatban írnak az éves munkáról: *A szokásos bőjti előadások sikerét adja a beszámoló. Az egyesület több alkalommal adott segélyt és sikeres karácsonyfa ünnepélyt rendezett. Bevétel: 1.631,90 pengő, kiadás: 650,41 pengő.*

Az 1943-as évben röviden csak annyit közölnek: *Erős részvétlenség érzékelhető, valószínűleg háborús okokból. Kiadott 1.328,34 pengőt.*

Beszédes az utolsó békeév helyi egyesületi kiadásainak és bevételeinek részletezése. 1938-ban a kiadás tételei a következők: segélyek 600 pengő, újságok előfizetése 100 P, könyvvásárlás 25 P, rádió és gramfon beszerzése 30 P, tekepálya fenntartása 100 P, takarítás 40 P, kártya, sakk stb. 60 P, egyéb 50 P. Az összes éves kiadás 1.005 pengő. Bevételeinek részletezése: múlt évi maradvány 152,64 pengő, tagdíj befizetés és egyéb

1.200 P. Az összes éves bevétel 1.357,64 pengő. Maradvány: 352,64 pengő. Karácsonyi ajándék 153 pengő, bútor, kép és egyéb 102,97 pengő.

A helyi elemi iskola ez időbeli számadásaiban szerepel, hogy a „Nemzetnevelés”, a „Néptanítók Lapja”, az „Élet” és a „Kis Pajtás” című újságokat összesen 32,80 P évi előfizetéssel járatta az iskolaszék. Lehangelő, hogy a hajdani 100 P újság előfizetési és 25 P könyvbeszerzési kerettel szemben napjainkban a könyvtárnak nincs erre előírányzott pénze. A kártya, sakk és tekepálya helyett pedig van Internet szolgáltatás, ha már „közösségi szolgáltató térrel” bírunk.

Napjainkra ismét jellemzőekké váltak az e korszakban is létező jövedelmi szélsőségek. Herczeg Ferencnek, a kor divatos írófejedelmének, aki a dorogi munkásotthon avatásán az ünnepi beszédet mondta, 200 ezer pengős vagyonának és írói honoráriumának éves hozadéka 76.293 P volt. A bányászatban és a kohászatban dolgozó munkások egy főre jutó évi jövedelme 450, a gazdasági csemlédeké pedig 200 pengő volt. 1930-ban megénkben – mintegy 70 ezer fővel – a főváros után a legnagyobb volt az ipari keresők aránya.⁸

A jövedelmek reálértékéhez egy-két termék ára e korszakból: tej 0,5 – 2 P/l, tojás 0,5 P/db, fehér kenyér 0,5 – 2 P/kg, vaj 3 – 4 P/kg, krumpli 50 fill./kg, bab 80 fill./kg. 1940-ben egy négytagú munkáscsalád heti átlagos kiadása 49 P volt (élelmiszer, ruházat, tüzelő, világítás, lakás).

A leányvári fiókotthon, elnöksége és választmánya.

Az 1939-41. évre választott helyi egyesületi tisztikar tagjai: Elnök: Heinrich József intéző; jegyző: Csapó Géza tisztviselő; titkár: Eifert András; könyvtáros: Heintz János; házgondnok: Eichardt Ferenc; választmányi tagok: Cívisz Ferenc, Halbauer József, Pfau Mátyás, Eifert Tamás, Lochner Károly, Weisenburger Bálint, Heintz Bálint. Póttagok: Eifert Pál, Puchler János, Viktor István. Közgyűlési küldöttek: Grósz József, Grumming József, póttag: Schiszler György.

A Leányvári Újság 2011/12. számából megismerhettük Eifert András életét. Ő a munkásotthon helyi egyesülete 15 éves történetének teljes időszakában annak titkára volt. A 220 fős helyi egyesületi tagság jó munkáját értékelte, és egymást követően 5 tisztújító közgyűlésen választotta meg e fontos tisztségre. Unokája, Stadtmüller Teréz megőrizte a róla készült ifjúkori fényképet.

8. Magyarország társadalma és gazdasága
1867-1967 KSH

Megkerülhetetlen e korszak népszerű színjátszó életére való visszaemlékezés.

Községünk művelődéstörténetének legszébb évei közé tartozik e rövid 15 év. E korszak fáklyavivőire már kevesen emlékeznek, de a szekrényfiókokból előkerülő régi fényképekről egy virágzó színjátszó élet szereplői köszönnek ránk. Értékes helytörténeti feladat lehetne e gazdag hagyomány teljes feltárása. Egy felsőfokú iskolai szakdolgozatnak is bizonyára sikertémája lehetne e gyűjtő, elemző munka.

„A falu rossza”, a „Piros bugyelláris”, „Minden jó, ha a vége jó”, a „Sárga csikó”, „Göre Gábor bíró úr pesti kalandozásai” és a „Karácsonyi álom” előadásai a népes közönség nagy élményei voltak. Érzelmes, idillikus jelenetek, a műveletlenséget gúnyoló történetek, a vasárnapi parasztfiúk és parasztlányok életképei, a betlehemi csodát feldolgozó legenda az alaptémái e divatos népszínműveknek. A szereplők a színdarabokat iskolánk néptanítóival gyakorolták. A szép múltfeltáró munkához kedvescsinálónak, íme, egy szereplőgárda:

A képen Gárdonyi Géza Göre Gábor feldolgozásának szereplőit látjuk. Akiket sikerült „beazonosítani” az ülősorból: baloldalon sétabottal, Binder Lőrinc, 2. Spielmann Józsefné szül. Grósz Mária, 3. Kisvölgyi Antalné szül. Puchler Teréz, 4. vitéz Sallay György tanító, 5. Miklósi Anna, 6. Binder Jakabné szül. Grósz Teréz, 7. Eifert András.

A középső sorban bal oldalon Puchler Márton, jobb oldalon Lelkes Mátyás. A felső sorban balról 1. Heintz János, 2. Fink József, 3. Schreiber József.

A szobor talapzatán a szöveg: *Ezt a szobrot emeltette Göre Gábor bíró úr az ITT ÁLLJ MEG korcsma tulajdonosa.* A hosszú szárú pipával látható merev alak (a „szobor”) személyét nem ismertük fel.

Miklósi Anna és Sallay tanító úr tanították be a darabot. Eifert Andrásnak mint a munkásotthoni élet minden es titkárának természetes volt, hogy ő is szerepet vállaljon a maradiságot kipellengérező szatírában.

A színjátszás e korszakbeli sikerei az 50-es évekig is elértek, és a Farkas házaspár lelkes munkája révén újra életre keltek. Zsóka néni és János bácsi a „Köszívű ember fiai” betanításával és előadásával szinte az egész falut megmozgatta. Ezekről az ünnepekről sokunknak van szép emléke.

Farsang idején a 3 napos bálokról a leányavatásról, a selyemszalagokkal díszített koszorúkkal tartott szép farsangi báli szokásról már olvashattak előző lapszámainkban. A farsang utolsó napján népes segédlettel temették „Farsang Elemért”. A munkásotthonban jeles báli napokon mindig voltak szépen megtartott bálók. Az újévi bálokat, a nősejti bálakat, húsvéti, pünkösdi bálakat, szüreti bálakat, búcsú bálakat sorolhatjuk. Az év végi szilveszteri bálokkal búcsúztak az ó évtől. Az olvasóköri, a Kreidl és Grósz kocsmákban is megtartották e bálakat. A híres Heintz és Schmidt zenekar mulattatta a vidám táncos társaságokat.

A háború utolsó éveiben már érzékelhető volt az egyesületi élet beszűkülése. Sok fiatal vonult be katonának, a bányákban elrendelt hadiüzemi állapotok fárasztó túlmunkája is hozzájárult a rendezvények látogatottságának visszaeséséhez.

1945 után az egyesületi élet gyakorlatilag megszűnt. Az egyesületi tevékenység az üdültetés szervezésére és a lecsökkent segélyezésekre korlátozódott, amely végezetül a szakszervezeti munkában oldódott fel. Az 50-es években az üdülők és a munkásotthonok államosításával tartalmilag is új időszak kezdődött a bányászság művelődésében. A Szt. Borbála-napi ünnepségek helyett 1951-ben, az első bányásznapon már a virslis-sörös, népligeti jellegű bányász búcsú és vásár volt a jellemző. A szénoltár, helyére egy szocreális pléh halmaz került, míg végül az utolsó szénbányánál, a közeli lencsehegyi bánya aknatornyára is fordítva került a bányászjelvény, mintegy jelezve, hogy a dologi szénbányászat 223 éves története 2003. október 17-én véget ért.

A volt munkásotthon bővítésével és felújításával napjainkra a község egész közművelődési tevékenységének intézménye lett. A megszépült otthon tisztelgés a község egykori bányászsága előtt. Őket e munkásotthonban „a hazaszeretet ápolásaként” olyan hazaszeretetre tanították, amely kiállta a legnehezebb megpróbáltatásokat is.

A szénbánya hadiüzem lévén mentesítést biztosított a katonai szolgálat alól. A háború utolsó periódusában többen azért lettek bányászok, hogy mentesüljenek a német katonai behívótól, 1946-ban pedig a vasútállomáson bevagonírozott bányászok közül többen éltek a kitelepítés alóli mentesítés lehetőségével, és itthon maradtak szülőfalujukban. Tudásukra, szorgalmukra szükség volt, hogy újrainduljon a széntermelés a

tönkrement bányákban. A bosszút lihegő hatalom szélsőségeit „elfújta a szél”. Újra visszakaphatták házaikat az otthon maradó bányászok és családtagjaik. Az ő identitásuk és nemzetiségi kultúrájuk ápolása tette lehetővé, hogy napjainkban is nemzetiségi település vagyunk, amelynek előnyeit európai uniós korunkban nem szükséges részletezni, még akkor sem, ha egyes szavaló kórusok mást skandálnak és zászlót égetnek.

Befejező soraimmal sokunk köszönetét fogalmazom mindazoknak, akik fáradtságos munkájukkal elősegítették a ház megszépülését. A pályázati támogatás új eszközök beszerzésével lehetővé tette, hogy bonyolultabb, új világunkban könnyebb legyen tájékozódni. Örülünk annak, hogy táncosaink, dalosaink, zenészeink és sportolóink jobb körülmények között végezhetik munkájukat, amellyel eddig is oly sok elismerést szereztek községünknek.

A felújítási munkák zaja elcsitult, megszépült munkahelyét megszenvedte a ház vezetője, Pócsföldi Gáborné, Éva is, aki sokunkkal együtt nagyon várta már, hogy újra induljon a kulturális élet az egykori munkásotthonunkban. Az Ő közhasznú, lelkesedéssel végzett munkájához is sok sikert kívánunk a felújított művelődési házban.

Leányvár, 2012.február 2.

Dr. Szakmár János

A kultúrotthon renoválása az intézményvezető szemével

Ilyen volt ...

Már nagyon vártuk 2011 júliusát, amikor is megkezdődhetett a Művelődési Ház felújítása. Szépen felvonultak a munkások és átvették a területet, hogy nekiálljanak a munkának. Alig tudtuk kapkodni a fejünket, mert minden helyiségben, a nagyteremben és a folyosókon is folyt a munka. Az egyik csapat a villanyt szerelte, a másik bontott éppen valamit, a harmadik pedig már festett vagy az új ablakokat és ajtókat építették be a helyükre. Elsőre úgy tűnt, mint a kis szorgos hangyák, úgy dolgoznak, de aztán ez a lelkesedés picit alábbhagyott. Így a nagy munka közben jutott időnk átpakolni egyik helyiségből a másikba, hogy szabad utat, helyet adjunk a munkásoknak.

Már előre féltem attól a naptól, amikor a könyvtár kiürítésére kerül a sor. Sokat gondolkodtam, hogyan lehet majd a féltve őrzött könyveinket kár nélkül, gyorsan egy másik, már felszabadult helyiségbe menekíteni. Gond volt az is, hogy ezt kikkel fogom megoldani! Gondoljunk csak bele: közel 7-8.000 könyvről, lexikonokról van szó és a nagy polcokról. Segítségemre sietett egy lelkes, igen ügyes és leleményes kis csapat. Nagyon szépen köszönöm nekik, hogy fáradságot nem ismerve hordták szorgalmasan a köny-

veket és a nehéz polcokat. Íme, a csapat: Kiss Margit, Varga Tímea, Lőte Anikó, Lácza János, Weissenburger Rudolf, Virág József. Itt meg kell említenem, hogy Margit és Rudolf nem a hivatal munkatársaiként voltak a segítségünkre, hanem magánszorgalomból.

No, gondoltam, talán számunkra az egyik legnehezebb dolgon túl vagyunk. De aztán ahogy vége felé kezdett haladni a felújítás, úgy jöttek elő az újabb és újabb rakodások egyik helyről a másikra. Azt hittem, ennek sohasem lesz vége, de aztán november közepén elvonultak a munkások, és itt maradt a sok kosz, por, pakolni való, stb.

Apró, pici léptekben elkezdjük a ház rendbetételét. Nagyon sok segítséget kaptam az iskolától, mert az egyik takarítójukat,

Klémánné Erzsikét több mint két hétig megkaptam segítségként.

Így már hárman, Varga Tímeával együtt takarítottunk. Aztán megérkezett a hivatalból is a segítség Virág József, Adamikné Marika, Lácza János és Molnár Zoltán személyében. Egy pár napot együtt rakodtunk, pakoltunk, takarítottunk. De minden jónak vége lett, hiszen nem csak ez a munka várt a többiekre, így búcsút intettünk egymásnak. Pár napig Tímeával ketten dolgoztunk, majd amikor már jól elfáradtunk, megérkezett az óvodából Hadiné Erika és Zinkné Kata személyében ismét a friss erő. Minden nappal közelebb és közelebb kerültünk ahhoz, hogy végére érjünk a nagy munkának. Egy kis pihenőt az ünnepek eljövetele adott nekünk.

Az újév ott folytatódott, ahol az óév végét ért: újra pakoltunk, rendezkedtünk, s igyekeztünk a nagytermet a lehető leggyorsabban rendbe hozni! Az itt lévő ablakok megtisztítása nem kis feladat volt, hiszen a magas létrán egyensúlyozva kellett ezt valahogy megoldani. Mivel Tímea szívbeteg, így ezt a veszélyes feladatot én végeztem el. A folyosók, a konyha és az illemhelyiségek alapos kitakarítása maradt még hátra a sorból. Ahogy nekikezdtünk a munkának, Timivel megjelent az ajtóban Horváth Katalin, hogy jött segíteni. Ó, micsoda öröm, három napig délelőttönként segítette munkánkat. Aztán csak úgy, Szikoráné B. Rita, Szikora Kristóf, Molnárné Valika jött, látott és nagyon sokat segítettek. Amikor ők két nap után elmentek, Klémánné Erzsike ismét csatlakozott hozzánk, de most már magánszorgalomból. Így ismét nagyobb lett a lelkesedésünk. Nagyon köszönöm nekik is a sok-sok munkát. Még hátra maradt a ház csinosítása is. A régi függönyöket kicsit átvarrtam és egy-két ötlettel felújítottam őket. Aztán már csak a karnisokra kellett azokat fel-

helyezni, kicsit szépen megigazítani, és mondhatni, kész lett a ház!

2012. január 9-én, hétfőn reggel ismét birtokba vehettük az intézményt, mert megérkezett a várva várt használatbavételi engedélyünk is. Így újra visszaköltözött hozzánk a sport, a tánc és a zene is. Nagyon sok segítséget és türelmet kaptunk az iskolától, mivel a felújítási időszak alatt minden, ami a Művelődési Házban működött, azoknak ők adtak otthont. A nyári időszak még egy kicsit nyugodtabb volt a számukra, de szeptembertől beindultak a zeneiskola oktatásai, a rendszeres táncpróbák, zenekari próbák és a judo edzések is. Az iskola segítségével igen nehezen birkóztunk volna meg ezzel a feladattal.

Köszönöm mindenkinek szól, aki bármilyen segítséggel volt a Művelődési Ház felújításában és abban, hogy egy ilyen szép és meleg épületben folyhasson tovább a munka.

Használjuk együtt sok szeretettel az intézményt s vigyázzunk rá!

... és ilyen lett.

Tisztelettel: Pócsföldi Gáborné

16. Festgala der Ungarndeutschen

Am Jahrestag der Gründung der das erste Mal gewählten ungarndeutschen Minderheitenselbstverwaltungen findet jedes Jahr die Festgala der Ungarndeutschen statt. Dieses Jahr war der Austragungsort von Budapest nach Fünfkirchen, in die Branauer „Hauptstadt“, verlegt worden. Der neue imposante Konzertsaal des Kodály-Zentrums war eine würdige Kulisse des erlesenen Kulturprogramms. Schirmherr der Gala der Ungarndeutschen am 14. Januar war Dr. Matei I. Hoffmann, Botschafter der Bundesrepublik Deutschland. Nach dem schwungvollen Auftakt der Jugendblaskapelle Boschok-Mohatsch - Schomberg unter dem Dirigenten Josef Dobos begrüßte *Otto Heinek*, Vorsitzender der Landesselbstverwaltung der Ungarndeutschen die Gäste. In seinem Neujahrsgruß hob der Vorsitzende hervor, dass sich die vielen gesetzlichen Veränderungen (oft unüberlegte und nicht konsultierte Änderungen) auf die bisherige Rechtssituation der Minderheiten auswirken. In seiner Festrede unterstrich Klaus Riedel, Gesandter der Deutschen Botschaft in Budapest, dass die Perspektive des neuen Wahlgesetzes, die Möglichkeit der Vertretung der Minderheiten im Parlament, als positiv zu werten sei. Er betonte auch, die Bundesregierung der Bundesrepublik Deutschland werde die deutsche Minderheit in Ungarn weiterhin unterstützen. Denn das Geleistete verdiene ein großes Lob, die vielfältigen Aktivitäten der Ungarndeutschen könne man als Leser der Neuen Zeitung jedesmal mitverfolgen.

Im Rahmen der Gala wird jedes Jahr die höchste Auszeichnung der Ungarndeutschen, die „*Ehrennadel in Gold für das Ungarndeutschtum*“, überreicht. 2012 wurden Dr. Maria Erb, Dr. Wendelin Albert und Géza Hambuch geehrt. Zum neunten Mal wur-

de der *Valeria-Koch-Preis* an ungarndeutsche Gymnasiasten für ihr Engagement für das Ungarndeutschtum und an eine junge Akademikerin für ihre Diplomarbeit über ein ungarndeutsches Thema verliehen. Die Auszeichnung erhielten Balázs Kiss (Lajos-Tolnai-Gymnasium, Jink), Brigitta Peller (Friedrich-Schiller-Gymnasium, Werischwar) und Dániel Tósoki (László-Lovassy-Gymnasium, Wesprim) sowie Réka Miskei (ELTE Budapest).

Im Rahmen des Festprogramms konnten die besten Kulturgruppen des Landes auftreten: *Der Intermelody-Sängerchor aus Surgetin* unter der Leitung von Anett Balogh gab einen schönen Liederstrauß zum Besten, während das *Németh-Gallusz-Duo aus Großmanok* wie von ihm gewohnt authentische Liederinterpretationen mit Zitherbegleitung bot. *Die Schaumarer Musikanten* und *die Jugendblaskapelle Boschok-Mohatsch-Schomberg* sorgten für schwungvolle Blasmusik und danach zeigte *die Siebenschritt-Tanzgruppe aus Schaumar* mit ihrem Programm „Erinnerungsfetzen“, einer Choreographie von Peter Geringer und Gergely Illés, Tänze der Ungarndeutschen aus der Umgebung von Budapest. *Die Kindertanzgruppe „Talpacskák“ aus Mohatsch* brachte den „Großnarader Frühling“ auf die Bühne: das volle Bühnenbild mit ca. 40 Kindern war sehr beeindruckend. Dank dem *Akkordeon-Trio aus Fünfkirchen* gibt es nun ganz sicher noch mehr Akkordeonmusikfans. Aus musikbegeisterten Enkelkindern und Großvater Stefan Czehmann besteht das gleichnamige *Nadascher Quartett*, verstärkt durch Stefan Kerner auf der Klarinette. Jetzt bei der Neujahrgala brachten sie auch Stefan Czehmanns „Nadascher Polka“ zu Gehör. Ildikó Frank, *Intendantin der Deutschen Bühne*

Ungarn in Seksend, trug mit Klavierbegleitung Friedrich Holländers Song „Kleptomatin“ vor. Ein besonderes Highlight war das Mundart- Programm der SchülerInnen Anna Müller (Fünfkirchen), Henrik Heil (Fünfkirchen), Henriette Ritzl (Schomberg), Magdolna Lichtmesz (Boschok) und Szilvia Be-

de (Maza). In den Pausen spielte die *Fünfkirchner Schnaps-Kapelle* auf, den Schwalbenball im Anschluß gestaltete die Band UnterRock.

Lach mit!

„Ich war schon überall, auf der ganzen Welt“, prahlt Hannes.

„Da mußt du dich in Geographie ja bestens auskennen“, meint sein neuer Freund Klaus.

„Na klar“, erwidert Hannes,

„da war ich ja sogar vier Wochen.“

Georg hat einen Hahn überfahren.

Es tut ihm leid und er verspricht dem Bauern:

„Ich werde ihnen den Hahn selbstverständlich ersetzen!“

„Ein Mann, ein Wort!“ sagt

der Bauer. „Dann kommen Sie morgen früh um vier zum Krähen!“

Fahrgast zum Taxifahrer:

„Könnten Sie vielleicht zwei Kilometer zurückfahren? Für die ganze Strecke reicht mein Geld nicht!“

„Herr Ober, was ist Schimmel?“ fragt der Gast.

„Ein Schimmel ist ein weißes Pferd, meine Dame.“

„Und was hat ein weißes Pferd auf meinem Kompott zu suchen?“

Quellen: Neue Zeitung Nr. 2012/3.

Neue Zeitung Junior Nr. 2012/3.

Faschingsbegrabung in Leinwar

Róth Beáta, ehemalige Studentin der Pädagogischen Hochschule in Gran verfasste ihre Diplomarbeit im Jahre 1995 mit dem Titel „Die Geschichte und Volksbräuche von Leinwar“. Einen Teil der Diplomarbeit bildet der Prozess der Faschingsbegrabung, wie sie in unserem Dorf verlief. Der Text wurde von Kisvölgyi Antalné, geb. Theresia Puchler erzählt.

Róth Beáta, az Esztergomi Vitéz János Római Katolikus Tanítóképző Főiskola egykori hallgatója 1995-ben „Leányvár története és népszokásai” címmel írta meg szakdolgozatát. A leányvári farsangtemetési „szertartás” adatközlője Kisvölgyi Antalné, szül. Puchler Terez, akinek unokája vette feleségül a dolgozat készítőjét. A szerkesztőség köszönetet mond a dolgozat készítőjének a Leányvári Újságban való közreadás lehetőségéért.

Pfarrer: Der Martin Luther wollte mit seiner Frau Khadl das Vesper singen; er greift iara wohl an das Köpfelein!

Leute: Köpfelein zelitz-zelorum, das war dem Martin Luthera sein ganz Prinzession!

Pfarrer: Der Martin Luther wollte mit seiner Frau Khadl das Vesper singen; er greift iara wohl an das Wandelein!

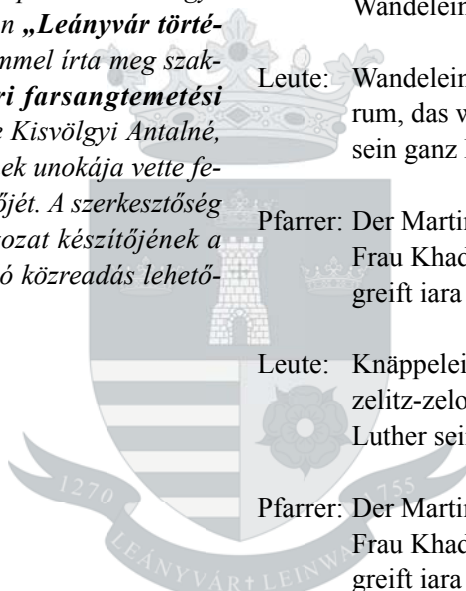
Leute: Wandelein, Köpfelein zelitz-zelorum, das war dem Martin Luther sein ganz Prinzession!

Pfarrer: Der Martin Luther wollte mit seiner Frau Khadl das Vesper singen; er greift iara wohl an das Knäppelein!

Leute: Knäppelein, Wandelein, Köpfelein zelitz-zelorum, das war dem Martin Luther sein ganz Prinzession!

Pfarrer: Der Martin Luther wollte mit seiner Frau Khadl das Vesper singen! er greift iara wohl an das Zäherein!

Leute: Zähelein, Knäppelein, Wandelein, Köpfelein zelitz-zelorum, das war dem Martin Luther sein ganz Prinzession!”

A farsangi fánk

A hónapok közül február mindig emlékezetes hónapja marad az esztendőnek, akármilyen lesz a világ. Ekkorra esik farsang vége, rendszerint a hónap közepére, ugyanezért február ama furcsa hónapok közé tartozik, amelynek egyik felében bakkecske léptekkel járunk, nem szégyellünk semmit, amivel jókedvünket megmutathatnánk; ellenben a hónap második felében szokás szerint hamut hintünk homlokunkra, sok számban bánással kezdjük hamvazószerdán a hat hétig tartó böjtöt, amelyből majd a húsvét fog megváltani. (Krúdy Gyula)

Idén a böjt február 22-én kezdődik. Addig még van időnk egy jó fánkot sütni!

Halász Zoltán Mesélő szakácskönyve ezt írja a fánk eredetéről:

„Az eset úgy kezdődött, hogy egy bizonyos Krapfen nevű bécsi pék elhalálozván, műhelyét özvegye vezette tovább. Nem volt könnyű az élete özvegy Krapfennének, mindazonáltal továbbra is az ő pékségéből került ki a legfehérebb, legfinomabb kenyér, a város legtávolabbi részéből is elzarándokoltak érte az emberek. Ám egy napon valami okból a kenyér nem készült el idejében. A vásárlók közül ki üres kézzel, bosszúsan ment el, ki türelmetlenül várt, s cifrákat mondott, mígnem a pékné végképp kijött a sodrából, és egy darab kenyértésztát valakinek a fejéhez akart vágni. Szerencsére rosszul célzott, és a tészta nem az illető képén csattant, hanem a kályhán lévő lábasba pottyant, amelyben zsír forrdogált. A váratlan következmény az lett, hogy a célját tévesztett tészta néhány perc alatt szép arany-sárgára sült, s a véletlen jóvoltából megszületett az első fánk, amit a bécsiek azóta is Krapfennak neveznek.”

Anyósom farsangi fánkja, az unokák kedvence így készül:

Szitálj 60 dkg finom lisztet egy nagy táliba, és egy másik táliban vagy a liszt közepében 2 dkg élesztőt 1,5 dl langyos tejben, két marék cukorral kelesszél meleg helyen. Ha megkelt, keverd össze a liszttel, adj hozzá 4 tojássárgáját és gyúrjál nem túl kemény tésztát kellő mennyiségű kézmeleg tej hozzáadásával. Adj hozzá 5 dkg olvasztott langyos vaját, és mehet bele kicsi rum is, akkor a sütésnél nem szívja majd be annyira a zsiradékot a tészta. Fakanállal vagy kézzel verve dagasszad a tésztát simára, hólyagosra, egészen addig, míg elválík az edénytől és a kezdetől. Ekkor tedd ki lisztezett deszkára, nyújd meg jó ujjnyi vastagra és egy kb. 5 cm átmérőjű pohárral szaggasd ki a fánkokat. Ezután letakarva, meleg helyen kb. ¾ órát keljenek a fánkok. A sütéshez a zsír ne legyen túl forró, mert akkor kérge lesz a tészta és belül nem sül meg. Sütés előtt ujjal nyomd be a fánk közepét, és ez az oldala legyen alul, mikor beteszed a zsírba. Az első felét fedő alatt süsd, mikor megforgattad, akkor már nem kell fedő. Vaníliás porcukorral meghintve, finom baracklekvárral kínáld! Jó étvágyat!

Sándori Klára

Sítábor Kosútkán

A Leányvári Általános Iskola szervezésével juthattunk el Kosútkára, a sítáborba, ami 2012.01.08-tól 01.13-ig tartott. A főszervezők: Pásztó Tamás és felesége, Andrea, illetve Alekszi Gábor és Fazekas Béla tanárok voltak.

Közel 50 fővel indultunk el az iskola elől, nem csak az iskolánk tanulói, hanem mások is velünk tartottak. Körülbelül 3 óra múlva meg is érkezünk Kosútkára. Tamás elmondta a szabályokat, és már is megszálltuk szobákat. Kis pihenés után fel is csatlakozhattunk a síléceinket. A haladók Tamással, a kezdők Andival kezdhették a síelést. Többen a kezdők közül akkor álltunk először sílécra. Bemutakozás után el is kezdődött az oktatás. Az első napi síelés után elmentünk vacsorázni. 21 óráig az étteremben töltöttük időnk nagy részét, Solo és Poker partikkal. Ezután a szobákból kimozdulni nem lehetett. 22 órakor volt a villanyoltás. Többen nem tartottuk be a takarodó idejét, ezért Béla bácsi még a távirányítókat is elkobozta, de persze másnap visszakaptuk őket.

A hét órai kelés mindennapossá vált, ezt követte a fél nyolcas reggeli, majd fél kilenckor már a sípályán melegítettünk. Kilenc órakor elkezdtek a síelést, ilyenkor már mindenki rá volt hangolódva. Az ebéd után ismét a pálya ördögeivé válhattunk, egészen négy óráig.:-) Fél hatra lementünk az étterembe vacsorázni, majd felmentünk a szobánkba pihenni. Körülbelül egy óra pihenés után újra kezdődhetek a kártya-partik.

Csütörtökön volt egy síelő verseny, amin a kezdők és a haladók egyaránt részt vehettek. Vacsora után, aki szeretett volna, éjszakai síelésen vehetett részt. Mi az erkélyről néztük síelő társainkat.

Péntek 13-án reggel el kellett hagyni a szobákat, az idő többi részét az étteremben töltöttük. Ebéd előtt nagy hóvihar volt, ezért azt hittük, nem tudunk időben hazaindulni. De végül fél egy után mindenki bepakolt a buszba és elhagytuk Kosútkát. :-(Hosszas utazás után megérkeztünk Leányvárra, ahol már mindenki izgatottan várt minket.

Összességében remekül éreztük magunkat, és reméljük, jövőre is ellátogathatunk Kosútkára!

Vas Zsófia, Balogh Noémi és Üveges Kitti

8. osztályos tanulók

További képek a táborról és más iskolai eseményekről a www.leanyvar.hu internetes oldalon láthatóak.

Bemelegítés a Farsangra

Január utolsó napján – mikorra a gyerekek létszáma szinte a felére csökkent a bárányhimlő-járvány miatt – nagy meglepetés érte óvodánk kis lakóit: Pomázi Zoltán, a Bojtorján együttes énekes-gitárosa látogatott el a Pillangó-csoportba.

vendégünk a műsor végén négy CD-t adott a leányvári óvodának.

Vendégünk – akinek kilétéről a gyerekek mit sem sejtettek, s emiatt az egész délelőttöt izgalommal teli várakozással töltötték – fél 10-re érkezett meg a Pillangó-csoport termébe, ahol már izgatottan fészkelődtek székükben az óvoda többi csoportjának gyerekei is. „Zoli bácsi” együttesének dalaival és olyan jól ismert slágerekkel, mint a „Micimackó” és a „Száncseggő” szórakoztatta a gyerekeket, sőt még a „Boldog Születésnapot” is elhangzott, mivel két óvodásunk is a közel-múltban ünnepelte születésnapját; a dalok között pedig játékra invitálta a gyerekeket, akik a feladatok elvégzéséért egy-egy zenei CD-t kaptak ajándékba, s nagy meglepetésünkre mi sem maradtunk ajándék nélkül:

Nagyon köszönjük ezt a vidám délelőttöt a Pillangó csoportba járó Hajós Lara anyukájának, aki nélkül ez a műsor nem valósulhatott volna meg, és reméljük, hogy „Zoli bácsi” hamarosan újra ellátogat hozzánk.

Feketéné Pándi Ildikó

Priegl Barbara

Hagyományápolás? – Jaj, de jó!

Egész évben sokat beszélgettünk a régi sváb szokásokról. Megismerkedtünk az ételekkel, az akkori gyermekjátékokkal, de mondókákkal és táncokkal is. A legjobban mégis ez az utolsó foglalkozás tetszett nekünk! Kezünkbe vehettük a népviseleti babát, és megismerkedtünk a ruházatával. Megtutudtuk, hogy mikor is viselték ezt a díszes ruhát és ki az, aki „Schopf”-ot hordott a fején. Mi is az a „spanglis” cipő, s milyen színű volt a „Kittel”. Sőt, Márti óvó néni köztényét is megtapogathattuk, amin még egy hófehér kendő is díszelgett. Persze ez mind nagyon érdekes volt, de a java csak ezután következett. Kati néni lehozta vállfán a szebbnél-szebb nemzetiségi ruhákat és mi felpróbáltuk. Nagyokat nevtünk a „Wurst”-on, szokatlan volt az alsószoknya,

de nagyon élveztük az egészet! Mivel a kis lányok nem hordtak keményített fejfedőt, befonták a hajunkat. Igaz, szalag is került bele, de mi most e nélkül is szépen mutatunk. A fiúk is csinosak voltak a fekete kalapban és a fekete mellényben. Mi koronázhatta meg az egészet? Igen: az eredeti sramli zene. Pörögtünk, forogtunk, kapkodtuk a lábunkat, s a gyönyörű ruhák csak lebbentek utánunk!

Olyan jó, hogy ilyen kézzel fogható élményekkel gazdagodhattunk! Nem képek alapján beszélgettünk „szokatlan” ruhadarabokról, hanem megfoghattuk, felvehettük és kipróbálhattuk őket. Ugye milyen szerencsések vagyunk?

Barbara óvó néni

Annavölgy 2012. 01. 11. Dorog Kistérségi Asztalitenisz Diákolimpia

Nyolc település iskoláinak tanulói vettek részt az Annavölgyön megrendezett Dorog Kistérségi Asztalitenisz Diákolimpián. Hat asztalon zajlottak a mérkőzések a Megyei Szövetség által biztosított érmekért. A verseny rangját emelte, hogy a Megyei Szövetség Elnökségének három tagja is jelen volt az eseményen.

Az alsós fiúknál 11 tanuló versengett. Ebben a korosztályban a dorogi Zrínyi iskola tanulója kimagaslott a mezőnyből, játzsmaveszteség nélkül szerezte meg a győzelmet. Nagyon jó játékkal és nagy csatában szerezte meg a 2., illetve a 3. helyezést a leányvári Kajtár Dávid és Lácza Richárd.

Eredmények:

1. Pósfai Bendegúz (Dorog / Zrínyi)
2. Kajtár Dávid (Leányvár)
3. Gombola Bence (Sárisáp)
3. Lácza Richárd (Leányvár)

Gombola Bence, Pósfai Bendegúz,
Kajtár Dávid, Lácza Richárd

A felsős lányoknál 9 fő versenyzett két csoportban, körmérkőzéses formában. A leányvári lányok a hatos csoportig küzdöttek be magukat remek játékuikkal.

A felsős fiúknál 22 diák versenyzett. A körmérkőzéses csoportmeccsek után egyenes kieséses formában folytatódtak küzdelmek. Nagyon jó játékkal hagyták el a csatateret.

Köszönöm a résztvevőknek a megjelenést, valamint a jó játékot. Köszönöm továbbá a gyerekek szállításában nyújtott segítséget Kovács István úrnak és Huszka János apukának.

Reméljük, a verseny folytatásában is ilyen nagy létszámmal és remek játékkal tudunk részt venni a leányvári iskolásokkal.

Tisztelettel: Dósa Mihály

Félévi összefoglaló

Véget ért az őszi bajnoki szezon. A megyei ping-pong élet fellendülését jól jelzi, hogy 18 egyesület 22 csapata indult el az A, illetve a B ligában. Mi ismét két csapatot indítottunk, egyet a B, és a tavalyi győzelemnek köszönhetően, egyet az A ligában.

Egy országos pályázatnak köszönhetően a régiós elnök és a megyei vezetés segítségével két új Joola asztalt, ütőket és hálót nyert az egyesület. Így megteremtődtek a feltételek, hogy egy ping-pong szakkört is elindíthassunk az iskolában, ahol általános

iskolás gyermekekkel igyekszünk megszerettetni ezt a sportot. Reméljük, hogy sok új kiváló játékost sikerül felnevelni.

A másik fontos dolog, ami a csapat életében történt, hogy megújult a kultúrotthon, így jobb feltételek közt készülhet a csapat. Sajnos az elhúzódó felújítás miatt egészen januárig nem tudtunk edzeni, és az összes bajnoki meccset idegenben kényszerültünk lejátszani.

Leányvár I. csapata (Dósa Mihály, Jókai Csongor, Szikora Bence, Kristóf és Márton) idén a bennmaradást tűzte ki célul. Ebben az erősebb mezőnyben a szokatlan ellenfelek ellen is szépen helytálltunk, bár az edzési-ány érződött a játékon. A minimális célkitűzést eddig sikerült teljesíteni, mivel egy győzelemmel és egy döntetlennel még bennmaradó helyen sikerült végezni az őszi tabellán.

A Leányvár II. csapata (Márton Tamás, Rác Attila, Bánffy Domokos, Putz Ákos, Szikora Ágoston, Urbanics Balázs) is megszerezte első győzelmét a B ligában. Így ők is elmozdultak a bajnokság utolsó helyéről.

A megyei utánpótlás csapatbajnokságra ismét két csapatot neveztünk be. A sok résztvevő miatt két osztályt indítottak a szervezők. A Szikora Kristóf – Szikora Márton összetételű kettős az első osztályban, nagyszerű teljesítményt nyújtva, a második helyen állnak fél távnál, mindössze egy vereséggel. A Jókai Csongor – Szikora Ágoston – Urbanics Balázs alkotta trió a második osztályban indult, és az összes meccsét megnyerve az első helyen végzett ősszel. Hasonlóan jó folytatásban bízunk a következő félévben is.

Idén Tatán rendezték meg a regionális utánpótlás versenyt, ahol Fejér, Veszprém és Komárom- Esztergom megye legjobbjai képviseltették magukat. Az Szikora Márton – Szikora Kristóf kettős az ifik között a harmadik helyen végzett, több esélyesebb párost is megverve. A 2012-es megyei bajnokságot Pilismaróton rendezték. Játékosaink itt is remekül helytálltak, csak a magasabb osztályban játszó NB III-as, NB II-es versenyzőktől kaptak ki, de helyezést nem sikerült elérni. Reméljük, 2012-ben is hasonló sikereket fog elérni a csapat.

KEM – ATSZ MEGYEI "B" LIGA 2011 - 2012						
Őszi TABELLA						
Helyezés	Csapat	Játszott	Nyert	Döntetlen	Vesztett	Pontszám
1	VÉRTESZŐLŐSI SE I.	10	10	0	0	20
2	ÁCSI KINIZSI II.	10	8	0	2	16
3	TARDOS HEGYLAJÓK SE I.	10	7	0	3	14
4	MOGYORÓSBÁNYAI ASE	10	7	0	3	14
5	TATAI HONVÉD AC II.	10	6	1	3	13
6	PILISMARÓTI KSK	10	6	0	4	12
7	ANNAVÖLGYI BANYÁSZ SE	10	4	1	5	9
8	TARDOS HEGYLAJÓK SE II.	10	2	1	7	5
9	ETERNIT ÉPÍTŐK SE II.	10	2	1	7	5
10	LEÁNYVÁR SE II.	10	1	0	9	2
11	VÉRTESZŐLŐSI SE II.	10	0	0	10	0

KEM – ATSZ MEGYEI "A" LIGA 2011-2012						
Őszi TABELLA						
Helyezés	Csapat	Játszott	Nyert	Döntetlen	Vesztett	Pontszám
1	TATAI HONVÉD AC I.	10	10	0	0	20
2	ETERNIT ÉPÍTŐK SE I.	10	8	1	1	17
3	TATABÁNYAI ATE SE II.	10	8	0	2	16
4	ESZTERGOMI ASE II.	10	5	2	3	12
5	DOROG SE	10	5	1	4	11
6	KISBÉR VÁLLALKOZÓK SE	10	3	3	4	9
7	MÜTF DSE TATABÁNYA	10	4	1	5	9
8	ÁCSI KINIZSI SE I.	10	3	2	5	8
9	MÁRTAHALOM KSK	10	2	1	7	5
10	LEÁNYVÁR SE I.	10	1	1	8	3
11	SZOMÓD SE	10	0	0	10	0

JUDO – HÍREK: Sikeres évkezdés

Jól sikerült a 2012-es versenye év kezdete a leányvári judosoknak. A januári két felnőtt válogató a második MKK, valamint az ifi válogató versenyen remek eredmények születtek. Kiválóan teljesített Erdélyi Lilla, Szabó Katinka, Makovics Roxána (még ifi) és Urbán Gergő.

Egyéni eredmények:

Felnőtt: 48 kg Erdélyi Lilla 1. hely /Ippon – Leányvár/, 57 kg Szabó Katinka 2. hely, 70 kg Habran Barbara 2. hely, Makovics Roxána 4. hely, 90 kg Vadas Dániel 7. hely, +100 kg Urbán Gergő 2. hely, Kerstner Róbert 5. hely, Péntek Zoltán 7. hely.

Felnőtt MKK: 48 kg Erdélyi Lilla 1. hely /Ippon – Leányvár/, 57 kg Szabó Katinka 1. hely, 90 kg Rábai László 5. hely, Vadas Dániel 7. hely, 100 kg Szikora Kristóf 3. hely, +100 kg Urbán Gergő 3. hely, Kerstner Róbert 3. hely.

Ifi válogató: 70 kg Makovics Roxána 1. hely, 44 kg Gáspár Csilla 2. hely /Leányvár – Esztergom/, Máté Vivien 5. hely, 81 kg Klányi Márk 5. hely, Ipacs Tamás 7. hely, + 90 kg Pásztor Gergő 5. hely, 55 kg Kreisz Ádám 9. hely.

Szervezők és felkészítők: Pfluger Antalné, Csernovicki Csaba, Keresztesi Zsolt, Kovács Ernő, Péntek Zoltán, Pócsföldi Gábor, Szabó Ferenc és Pfluger Antal.

Tisztelettel:

Pfluger Antal

SE elnök

Hitélet

Kedves leányváriak!

„A hit igazi megtapasztalása elsősorban közösségben lehetséges.”

A nyár folyamán havonta egy alkalommal családi napot tartottunk a leányvári plébánián. Szeretnénk folytatni e jó hangulatú összejöveteleket. Programunkon mindenki részt vehet a kicsi gyermek-től kezdve a fiatalokon át az idősekig. Az együttlét lelki, szellemi táplálékot ad az egyház tanításából.

Központi gondolata: **A NAGYBŐJT.**

A bevezető előadás után lehetőség lesz kötetlen beszélgetésre és szerény agapéra. A gyermekeknek külön játékos foglalkozást tartunk.

Az első alkalom **február 26-án, vasárnap, délután 4 órakor** lesz a **Művelődési Házban**.

További tervezett időpontok: március 25. és április 29. (a hónap utolsó vasárnapja).

Minden leányvári családot és érdeklődőt szeretettel várunk!

A szervező családok

LENA-hírek

Programjaink:

2012. február 11. szombat

Látogatás a szentendrei skanzenbe (részvétel egy hagyományos disznótoron)

2012. február 14. kedd

A LENA éves közgyűlése

2012. április 1. vasárnap

Húsvéti műhely – húsvéti díszek készítése (ingyen), kicsiknek, nagyoknak és felnőtteknek

2012. április 22. vasárnap

Tavaszi ruhabörze a Műv. Ház nagytermében
(ingyenes válogatás jó minőségű, használt ruhákból)

Rövid hírek

Tisztelt Leányváriak!

Kérjük, adjuk 1%-ával segítsék a helyi civil szervezeteket!

- Leányvári Beteg Gyermekekért Alapítvány: 18611605 – 1 – 11
- Leányvári Iskoláért Alapítvány: 18609903 – 1 – 11
- Leányvári Óvodáért Alapítvány: 18613889 – 1 – 11
- Leányvári Nagycsaládosok Egyesülete: 18613425 – 1 – 11
- Leányvári Német Nemz. Kult. Közhasznú Egyesület: 18617096 – 1 – 11

Komárom-Esztergom megye

Terület: 2 264,6 km², Népesség: 315 203 fő
Járások száma: 6 db, Települések száma: 76 db

A kormány honlapján 2012. január 10-én jelent meg a járások kialakításának tervezete. A tervezet szerint Leányvár az esztergomi járáshoz tartozna. A dorogi kistérség 14 települése, köztük Leányvár is megkereséssel fordult a miniszterelnökhöz és az illetékes miniszterhez a dorogi járás létrehozása érdekében. A tervek szerint még februárban az Országgyűlés elé kerül a törvényjavaslat, a járási székhelyeket és illetékességi területet meghatározó kormányrendeletet pedig várhatóan június végén fogadja el a kormány. Abban reménykedhetünk, hogy ha nem is lesz dorogi járás, azért dorogi kormányablak működni fog a jövőben is.